

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 16/05-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya prerokoval sťažnosť Zuzany Baránkovej, B., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 68/97, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Zuzany Baránkovej na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 68/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 68/97 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Zuzane Baránkovej priznáva primerané finančné zadost'učinenie vo výške 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť trovy právneho zastúpenia Zuzany Baránkovej advokátovi JUDr. J. B., B., na jeho účet vo výške 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti návrhu n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2004 doručená sťažnosť Zuzany Baránkovej, B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. B., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 68/97.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2005 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením č. k. III. ÚS 16/05-10 prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od

ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v právnej veci navrhovateľky (na ústavnom súde sťažovateľky) c/a Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, týkajúcej sa náhrady mzdy, vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 68/97 bol návrh podaný 9. júna 1997. Okresný súd na pojednávaní 9. októbra 2001 vo veci rozhodol tak, že návrh zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie, ktoré bolo okresnému súde doručené 4. decembra 2001. Odvolací súd o podanom odvolaní rozhodol 23. októbra 2003 tak, že predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie prerokovanie okresnému súde. Okresný súd od 8. decembra 2003, keď mu bol spis vrátený, podľa tvrdenia sťažovateľky ku dňu podania sťažnosti ústavnému súde v uvedenej veci nekonal a na urgencie sťažovateľky v tejto veci nereagoval.

Sťažovateľka sa domáhala ochrany ústavného práva formou sťažnosti, ktorú 9. augusta 2004 podala Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré predmetnú sťažnosť postúpilo na vybavenie predsedovi okresného súdu. Podpredsedníčka okresného súdu v odpovedi z 28. októbra 2004 uviedla, že vo veci zistila objektívny prieťah v konaní, za ktorý sa sťažovateľke ospravedlnila, a zároveň sa vyjadrila, že vybavenie veci bude priebežne sledovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 18 C 68/97 a prikázal okresnému súde konať v uvedenej veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka zároveň žiada priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 10. februára 2005 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti

sťažovateľky. Predseda okresného súdu vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 24. februára 2005 uviedol prehľad úkonov vykonaných v predmetnej veci a žiadal ústavný súd, aby bola vzatá ne vedomie skutočnosť, že súd v predmetnej veci konal v súlade s platnými právnymi predpismi s ohľadom na množstvo vecí vybavovaných v oddelení 18 C (približne 816 nevybavených vecí). Okrem toho poukázal aj na to, že v konaní rozhodoval aj Krajský súd Bratislava o vznesenej námietke zaujatosti okresného súdu a o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej. Na záver vyjadrenia uviedol, že v prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, navrhuje, aby ústavný súd nepriznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu pretrvávajúceho nedostatočného personálneho obsadenia okresného súdu sudcami, ako aj neúmerne vysokého nápadu vecí na občianskoprávnom úseku.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky, stanoviska predsedu okresného súdu a predovšetkým obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 68/97:

Navrhovateľka podala 9. júna 1997 okresnému súdu návrh na náhradu mzdy. Okresný súd listom z 27. októbra 1997 žiadal navrhovateľku, aby v lehote 15 dní vyčíslila sumu, ktorú si v konaní uplatnila ako náhradu mzdy. Právny zástupca navrhovateľky 18. novembra 1997 predložil súdu požadované vyjadrenie. Dňa 19. januára 1998 okresný súd vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh, ktorý bol uhradený 16. februára 1998. Okresný súd listom z 1. februára 1999 vyžiadal od Dopravného podniku Bratislava, akciovej spoločnosti mzdový list navrhovateľky za rok 1990, ktorý mu bol doručený 17. februára 1999. Okresný súd listom z 11. júna 1999 znova žiadal odporcu o zaslanie originálu mzdového listu navrhovateľky za rok 1990 a tento mu bol doručený 13. júla 1999.

Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 14. februára 2000, ktoré bolo odročené z dôvodu vznesenia námietky zaujatosti súdu odporcom. Dňa 25. júla 2000 bol daný kancelárii príkaz, aby vypracovala zoznam všetkých sudcov súdu a aby sa vyjadrili k námietke zaujatosti. Spis bol 19. marca 2001 predložený na rozhodnutie o námietke zaujatosti Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave rozhodol uznesením z 2. apríla 2001 sp. zn. 12 Nc 8/01. Dňa 26. apríla 2001 okresný súd požiadal odporcu o zaslanie dokumentácie týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru navrhovateľky. Uvedená dokumentácia bola súdu doručená 23. mája 2001. V poradí druhé pojednávanie vo veci sa konalo 5. júna 2001, na ktorom sa súd pokúsil o zmier medzi účastníkmi, ale bezúspešne. Na pojednávaní boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na 13. september 2001. Na ďalšom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 13. septembra 2001, boli vypočutí svedkovia a pojednávanie bolo odročené na 9. októbra 2001. Okresný súd listom z 2. októbra 2001 vyzval Dopravný podnik Bratislava, akciovú spoločnosť, aby mu obratom predložil dokumentáciu týkajúcu sa uzavretia pracovného pomeru s navrhovateľkou z 25. novembra 1991 a skončenia pracovného pomeru z 31. augusta 1993, ako i doklad o vyplatení odstupného. Na pojednávaní konanom 9. októbra 2001 okresný súd rozhodol o zamietnutí návrhu. Dňa 4. decembra 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie proti rozsudku z 9. októbra 2001 sp. zn. 18 C 68/97.

Spis s opravným prostriedkom bol Krajskému súdu v Bratislave predložený 9. mája 2002. Krajský súd na pojednávaní 23. októbra 2003 rozhodol a napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie Krajského súdu bolo doručené okresnému súdu 8. decembra 2003.

Navrhovateľka listom, ktorý bol okresnému súdu doručený 19. mája 2004, urgovala okresným súdom vytýčenie pojednávania. Okresný súd listom z 10. augusta 2004 vyzval právneho zástupcu navrhovateľky, aby uviedol dôkazy na preukázanie tvrdenia, že odporca neumožnil navrhovateľke vykonávať práce v zmysle pracovnej zmluvy. Na uvedenú výzvu bola okresnému súdu doručená odpoveď 26. augusta 2004. Okresný súd 29. októbra 2004 vytýčil vo veci pojednávanie na 2. jún 2005.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 28/01).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníkov súdneho konania a postup súdu (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci, pričom na základe týchto hľadísk konanie o náhradu mzdy nehodnotil ako zložitú vec. Posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov, pretože ide o spor, ktorý patrí do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s rozsiahlou judikatúrou v danej oblasti.

Pri kritériu „správanie účastníkov“ ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu navrhovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom. Sťažovateľka, resp. jej právny zástupca načas odpovedali na výzvy okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že súdne konanie, ktoré sa začalo 9. júna 1997, v právnej veci sťažovateľky nie je doteraz ukončené.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedených práv, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 19. januára 1998 do 1. februára 1999 (12 mesiacov), od 13. júla 1999 do 14. februára 2000 (7 mesiacov), od 25. júla 2000 do 19. marca 2001 (viac ako 7 mesiacov), od 4. decembra 2001 do 9. mája 2002 (5 mesiacov), od 8. decembra 2003 do 10. augusta 2004 (8 mesiacov) a od 26. apríla 2004 do dátumu podania sťažnosti, teda do 28. decembra 2004 (8 mesiacov), ako postup, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, pretože v uvedených obdobiach okresný súd nevykonával žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu posudzovanej veci. Osobitne sa žiada poukázať na obdobia, kde iba samotné predloženie spisu Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti trvalo viac ako 7 mesiacov a rovnako aj predloženie spisu na rozhodnutie o odvolaní trvalo 5 mesiacov.

Ústavný súd posúdil uvedené obdobia ako časové úseky, v ktorých došlo k zbytočným priet'ahom nečinnosťou okresného súdu v celkovej dĺžke viac ako 47 mesiacov. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti nenamietala porušenie uvedených práv Krajským súdom v Bratislave. Ústavný súd je podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, a preto obdobie, počas ktorého sa nachádzal spis na tomto súde, nebolo preskúmané z hľadiska okolností, ktoré mohli prispieť k zbytočným priet'ahom v konaní.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v uvedených obdobiach, tak ako jej ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy, a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo

iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a taktiež prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadostučinenie.

Sťažovateľka požadovala primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 000 Sk. Sťažovateľka svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila pocitom neistoty, krivdy a úzkosti prameniacych zo situácie, keď súd vo veci za neprimerane dlhú dobu nerozhodol. Sťažovateľka uvádza, že zbytočne sa nádejala, že súdny spor vyrieši jej základný existenčný problém, a to pridelenie práce zo strany zamestnávateľa.

Ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie a pri určovaní jeho výšky vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na to, že celková doba konania okresného súdu bola poznačená zbytočnými prietahmi spôsobenými zo strany okresného súdu, ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 40 000 Sk. Túto výšku primeraného

finančného zadost'učinenia považuje ústavný súd za primeranú so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, a preto vo zvyšnej časti návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nevyhovet.

Právny zástupca s'ťažovateľky v s'ťažnosti žiadal ústavný súd o priznanie trov právneho zastúpenia. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom s'ťažovateľky vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

S'ťažovateľka bola vo veci úspešná, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti 4 534 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky

č. 163/2002. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 136 Sk. Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov vo výške 9 340 Sk. Ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 9 340 Sk.

Právny zástupca sťažovateľky žiadala, aby ústavný súd rozhodol o sadzbe tarifnej odmeny podľa § 17 ods. 4 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., a odôvodnil to tým, že tarifná odmena za konanie o sťažnosti pred ústavným súdom pozostáva zo súhrnu najmenej dvoch žalobných petitov (každý z petitov môže byť predmetom samostatného návrhu) a predstavuje odmenu vo veci s najvyššou hodnotou zvýšenú o polovicu tarifnej odmeny pri ostatných veciach.

Ústavný súd v tejto časti návrhu nevyhovel, pretože petit rozhodnutia ústavného súdu nemôže byť rozdelený, lebo jeho obsahom je deklarovanie porušenia základných práv a slobôd a rozhodnutie o prostriedkoch nápravy deklarovaneho porušenia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005